Eks wõind oija uputada,
Kaldaasse kaotada.
Küläp oles kallas katnud minda;
Purik oles pesnud püksid,
Säinäs särgid lopotanud.
Eks wõind murda käe luida,
Käe luida jala luida,
Purus põrmus põlwe luida,
Et põles saanud soldanida,
Sõja lewä sõkkujaada,
Wainu kaku kastijaada.
Püss on suuri, raud on raske,
Tina pakksu, rauda paelu;
See käib minu kätte peäle,
Õerub mu õlade peäle,
Laseb laba luie peale.
Oles minu pihad pihlakased,
Õla nukid öönapuused,
Käe warred wahterased,
Sõrmed sõstra puu lülista.
Siis mina kannas sõja riistad

Ts.

I Saadud 18 8/III 90. (2x) Kolga-Jaanis.
Anton Pihlak.

Palun mitte pahas panna, et ma tühjä materjaliga aega Teil wiidän. Siin kirjutan mõned wana rahwa ette kuulutust ja kuntsid, ja mõne wana laulu ja mõstatusi.
1 Madise päe- kui lund satab siis on suwel paelu marju ju putukid; ka ei nõelutud ja oiti et sõela ei näe siisnägewä paelu ussa.
2 Wastla päe- kui tuiskab ehk sattab siis saab suwi- ja keedu willä. 3 Laaritse päe- ei pantud tuld ahju, sest et sõda olnd kus Laaritse kuningas ärä saand äwitud, ja kui wihma satab siis on tulekahjusi.
4 Heenä Maarja p.- pühitsedässe selle päräst et pikne kuhjasi põlema ei lõö 5. Wennä päe- kui wihma satab siis on wesine sügisi. 6 Hingede aeg- inged wõeti wasta warwas jala lihaga ja saadeti ärä tangu pudruga, mis tua otsa peäle kausiga